

JEN MINKMAN

KONING
VAN HET
SINTEL
WOUD

KONING
VAN HET
SINTEL
WOUD

JEN MINKMAN

Koning van het Sintelwoud
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2024 Dutch Venture Publishing

Auteur: Jen Minkman

Omslagontwerp: Lauren Dawes – Sly Fox Cover Designs

Foto's binnenwerk: Nwel Saturay

Tekstredactie: Hamley Books

Heruitgave februari 2024

ISBN 9789493419148

NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Я люблю твой замысел упрямый
И играть согласен эту роль.
Но сейчас идет другая драма,
И на этот раз меня уволь.

Но продуман распорядок действий,
И неотвратим конец пути.
Я один, все тонет в фарисействе.
Жизнь прожить – не поле перейти.

Ik heb uw starre plan lief, vader,
En tegen deze rol zei ik geen nee.
Maar nu ontvouwt zich een ander drama,
En dit keer speel ik niet meer mee.

Echter, wat bedacht is, is nu eenmaal bedacht,
Het einde van de weg staat vast.
Ik ben alleen en alles verdrinkt in schone schijn,
Het leven leven is een ondraaglijke last.

Gedicht: Boris Pasternak
Vertaling: Jen Minkman

PROLOOG

De takken van het woud strekten zich naar beneden uit, links en rechts van haar, als grijpende vingers die haar tegen wilden houden terwijl ze door een tunnel van bomen wegvluchtte. De woudreuzen straalden oudheid en standvastigheid uit, in- en uitademend in een beweging die al eeuwen aan de gang was. Ze hadden hier gestaan toen de stad nog niet gebouwd was, toen de mensen misschien nog wel leefden van de jacht en het zoeken naar wild voedsel. Toen de voorvaderen van de stedelingen ervoor moesten vechten om onzekerheid uit hun leven te bannen.

Een tijd die vervlogen was. Alles stond al vast.

Sorsha keek niet op of om toen ze over het bospad haar vrijheid tegemoet rende. Ze wist dat de spitse torens van Chornograd achter haar tegen de blauwe hemel afstaken,

rank en schitterend wit, zachtjes roepend: *Dochter van het rijk, kom terug*. Het leek een domme beslissing, alsof ze het paleis achterliet op weg naar slechts een uitzichtloos zwerversbestaan, maar Sorsha wist waarvoor ze in werkelijkheid vluchtte: de zekerheid van een gouden kooi.

Nooit weer zou iemand haar de les kunnen lezen of kunnen vertellen hoe ze haar leven moest inrichten. Als ze moest kiezen tussen een bestaan als dochter van de tsaar, geketend door de onzichtbare draden van traditie, en een leven als arme sloeber, dan was de keuze ondanks enige twijfel duidelijk en eenvoudig.

Ze verdiende beter dan een gevangene zijn.

Haar dochtertje Vasilisa verdiende beter.

Zij zou haar alle liefde kunnen geven die het kind verdiende, genoeg voor twee. De man die Vasilisa had verwekt, zou nooit een goede vader voor haar kunnen zijn. Hij hield niet van Sorsha. Zijn hart behoorde toe aan het grote rijk; hij was als *boyar* gebonden door dezelfde conventies en eeuwenoude verwachtingen als háár vader altijd was geweest. Haar vader, de tsaar, was geen vrij man met een vrije geest, anders had hij zijn dochter nooit uitgehuwelijkt.

Nooit weer zou iemand haar de les kunnen lezen. Ze herhaalde het steeds opnieuw in haar hoofd. Het huwelijk was geen zegening, maar een veroordeling: levenslang.

Sorsha onderdrukte een snik en liep verder en verder het duistere bos in dat zich duizend mijlen ver rond Chornograd uitstreckte, terwijl ze haar baby beschermend tegen zich aan drukte. Ze kende de legendes: voorbij het Seriskalye-gebergte behoorde dit bos toe aan de koning van

het Sintelwoud, Kral Jarilo, die over het elfen- en geestenrijk heerste. Als ze eenmaal voorbij de bergen was, zouden de tsaar en haar echtgenoot haar niet meer komen zoeken. Daar was het woud zwartgeblakerd en onbegaanbaar, alsof er ooit een bosbrand had gewoed waar het woud niet meer van had kunnen herstellen.

Een klein kreetje ontsnapte uit de mond van Vasilisa. Sorsha hield haar dochttertje koesterend vast en keek om zich heen. Ze was al een behoorlijk eind weg van het paleis, want ze had uren gelopen. Zou ze even kunnen stoppen en haar baby kunnen voeden? Nee, ze durfde het risico niet te nemen. Ze moest het dichte woud in verdwijnen en blijven lopen zolang het ging.

‘Stil maar, Vassa,’ suste ze. ‘We moeten eerst in veiligheid zijn, daarna zal ik je de borst geven.’

Haar dochttertje keek met blauwe ogen vol vertrouwen naar haar op. Dit kind met glanzende oogjes en blond, vlassig haar was haar alles. Het hield van haar zoals ze was, niet om wie ze zou gaan worden of moest zijn.

Uren en uren liep Sorsha door het koude, fluisterende woud. Hier lag nog sneeuw van de laatste winterse bui. Het was of de adem van de mensen die ze achter zich wilde laten over haar huid blies, om haar heen kringelde, haar wilde bevriezen. Koppig negeerde ze de onbehaaglijkheid die zich in haar botten wilde nestelen. Ze kwam steeds dichter bij het meer. Volgens de legendes lag er aan de oever van het Shablishmeer een nederzetting, waar het de mensen goed ging omdat ze de koning van het Sintelwoud aanbaden en regelmatig offerandes brachten van hun oogst of andere rijkdommen. Het dorp Soemrak was het einddoel van haar

reis. Ze hoopte dat de mensen er vriendelijk zouden zijn en haar snel in hun midden zouden opnemen.

Vasilisa was in slaap gevallen, maar begon opnieuw te huilen en daarna te krijzen toen het daglicht begon te verdwijnen en de kou van de prille lenteavond nu ernstig om zich heen greep. ‘Ssh, stil maar,’ zei Sorsha opnieuw. Ze stopte eindelijk met lopen, spreidde een dikke deken uit in de sneeuw en ging met haar rug tegen een dikke boom zitten om haar dochttertje te voeden. Vasilisa dronk gulzig en was meteen stil en tevreden in haar armen. Sorsha keek wat onrustig om zich heen. Een rilling trok over haar rug toen ze zich realiseerde dat ze al minstens een halfuur geen vogels of ander wild meer had gehoord. Die sliepen toch nog niet? Of woonden er zo diep in het bos geen wilde dieren?

Nu hoorde ze toch een vaag geritsel. Een schaduw vloog boven haar hoofd in trage cirkels. Het was een enorme raaf, die een paar tellen later op een dikke tak in de boom tegenover haar neerstreek. Met zijn donkere, glanzende ogen keek hij haar nieuwsgierig aan. Sorsha wilde het liefst wegstijgen, maar merkte dat het haar niet lukte. Het was net of de ogen van de raaf haar hypnotiseerden, haar dwongen al haar geheimen prijs te geven.

‘*Boed Zdarov,*’ mompelde ze tegen de raaf, al wist ze niet zeker of ze de zegening voor hem of voor zichzelf uitsprak.

De vogel kraste, maar het klonk niet kwaad of agressief. Hij hield zijn kop schuin en spreidde toen zijn vleugels, om vervolgens op te stijgen en in het donkere bos te verdwijnen. Op het moment dat hij achter een boom verdween, stak

er een wind op en zag Sorsha een lange, donkere gestalte vanachter een andere woudreus tevoorschijn komen. Een man in een lange mantel bekleed met boomschors, met lang zwart haar, gitzwarte ogen en een lichtblauwe huid.

Geen man.

Een *leshy* – een woudgeest. De raaf was zijn boodschapper geweest, in de voorhoede om te kijken wie de indringer was die zich in het woud had gewaagd.

‘Het... Het spijt me,’ stamelde ze, terwijl ze omhoog krabbelde en haar kind beschermend tegen zich aan hield. ‘Ik wist niet dat ik al in uw territorium was. Ik ben op weg naar Soemrak. Als u wilt, zeg ik nu meteen een gebed.’

De woudgeest schudde zijn hoofd. ‘Ik ben het territorium der mensen binnengekomen,’ sprak hij. Zijn stem klonk verbazingwekkend jong voor een wezen als hij, dat al vele eeuwen oud moest zijn. ‘Je hebt ons niet geschoffeerd.’

Sorsha slikte. ‘Is er iets wat ik u kan aanbieden als gift?’ Als ze deze geest toch op de een of andere manier beledigd had, zou hij wellicht haar dochttertje iets aandoen. Ze moest hem berouw tonen.

Opnieuw schudde de woudgeest zijn hoofd. ‘Mijn naam is Voron,’ zei hij toen, ‘en ik ben degene die jou juist een gift wil aanbieden, *tsarevna*.’

Ze hield haar adem in. Natuurlijk wist hij wie ze was. De geesten wisten alles, niets bleef voor hen verborgen. ‘Het zal me een eer zijn,’ wrong ze uit haar keel, omdat ze wist dat het ’t enige was wat ze in deze omstandigheden kon zeggen. Een gift van de geesten sloeg je niet af, tenzij je heel erg dapper was.

Tot haar stomme verbazing haalde Voron vanonder

de lange mantel die hij droeg een in doeken gewikkeld bundeltje tevoorschijn. Boven de lappen stof piepte een plukje blond haar uit. Met langzame passen kwam de woudgeest op haar af.

‘Wat...’ mompelde ze. Sprakeloos staarde ze naar het gezichtje van de baby die Voron bij zich droeg. Blauwe, stralende ogen, blonde haartjes en roze wangen. Het was Vasilisa, haar kind, maar natuurlijk kon dat niet.

Tranen welden op in haar ogen. Dit kon niet waar zijn. ‘Nee, alstublieft,’ snikte ze. ‘Ik wil mijn dochter niet opgeven! Ik wil geen wisselkind. Heb medelijden. Genade, Voron.’

Hij glimlachte en het zag er zo geruststellend uit dat ze hem vertrouwde toen hij zei: ‘Je hoeft niets op te geven, *tsarevna*. Je hebt al veel opgegeven.’

‘Wie is dit kind?’ vroeg ze zacht.

‘Dit is Morana,’ antwoordde hij, ‘en de woudgeesten vragen je nederig om voor haar te zorgen totdat de koning van het Sintelwoud haar komt opeisen.’

Sorsha haalde diep adem. ‘Is dat waarom ze eruitziet als mijn eigen kind?’

‘Ja. Morana en Vasilisa zullen opgroeien als tweelingzussen. Op haar zeventiende verjaardag, als Zwartzon aan de hemel verschijnt, zal Morana worden geroepen en de rest van haar leven in het Sintelwoud verdwijnen.’ Voron maakte een handgebaar boven het hoofdje van de baby en een zwart sterretje in de vorm van een zesbenige zon verscheen op haar voorhoofd, precies tussen haar ogen. ‘Het merkteken van Zwartzon.’

‘Ik weet niet wat Zwartzon is,’ moest Sorsha bekennen.

‘In Soemrak weten ze het.’ Voron zette een stap achteruit toen ze Morana van hem had overgenomen en het kind in de cirkel van haar linkerarm hield. ‘Alles komt goed. Zorg voor haar alsof ze je eigen vlees en bloed is. Vertel haar pas vlak voor haar zeventiende verjaardag waar ze echt vandaan komt.’

Sorsha boog haar hoofd. ‘*Kljanoes*,’ sprak ze plechtig, een eed zwerend tegenover dit oeroude wezen. Ze wist heel goed wat anders de gevolgen zouden kunnen zijn. Zelfs de stadse mensen met wie ze was opgegroeid wisten donders goed dat er met de geesten en elven niet te spotten viel. Een huivering trok door haar heen toen Voron in lucht leek op te lossen. Het duurde maar een enkele tel, toen stond ze weer moederziel alleen in het bos, dit keer met twee kleine mensjes in haar armen.

‘Hallo, Rana,’ zei ze zachtjes tegen de baby die zo ontzettend op haar eigen dochttertje leek. ‘Ik zal goed voor je zorgen. Je zult een prachtige jeugd hebben in Soemrak, dat beloof ik je.’ De goudstukken die ze van haar echtgenoot had gestolen voor ze in het woud verdween, zouden genoeg zijn om voor haar en haar twee dochters een huisje te kopen en een lapje grond waarop ze hun groente en fruit zouden kunnen telen, misschien een geit zouden kunnen houden. Het hoefde niet veel te zijn, als ze maar in vrijheid konden leven.

Sorsha slaakte een zucht van opluchting toen ze na nog duizend passen lopen in de verte twinkelende lichtjes zag, tussen de bomen door. Dat moest Soemrak zijn. Ze had geen idee gehad dat ze al zo dicht bij haar eindbestemming was gekomen. Voron was inderdaad diep het territorium

der mensen binnengedrongen om Morana aan haar te overhandigen.

Wie was dit kind? Waarom zou de koning van het Sintelwoud haar willen opeisen? Ze had nog zoveel vragen, maar Voron was er niet meer om ze te beantwoorden. Misschien zou er in het dorp een wijze man, een zogeheten *znakbar*, wonen die haar met zijn magische krachten kon helpen uit te vinden wat ze moest weten.

Met haar voetstappen krakend in de half bevroren sneeuw zette Sorsha koers naar de plek waar ze hopelijk de rest van haar leven in vrijheid zou kunnen slijten.

1

‘**R**_{ana!}

Vasilisa’s adem maakte wolkjes in de vroege ochtendlucht. Ze stond in de voortuin van hun houten huisje en riep haar zus expres niet al te hard, want ze wilde de rest van het dorp natuurlijk niet wakker maken. Zij en haar tweelingzus zouden in alle vroegte naar de markt in Paloemrak gaan en met hun moeders lievelingskoekjes terugkomen, als verrassing voor haar verjaardag.

Morana dook op achter het raam van haar slaapkamer, dat op een kiertje openstond. ‘Ja ja, ik kom eraan,’ mopperde ze. ‘Ik kan mijn omslagdoek niet vinden.’

Vasilisa blies ongeduldig uit. ‘Pak dan een omslagdoek van mij. Boer Sergei rijdt zo meteen weg met zijn kar en ik wil echt niet lopen, hoor.’

‘Maar ik... Nou, oké dan.’ Morana verdween en schoof de